

Juridisk håndbok

Velkommen til den Juridiske håndboken som er vedlikeholdt av Påtalemyndigheten ved Oslo politidistrikt.

Denne vedlikeholdes aktivt av Påtalemyndigheten og de skal kontaktes ved spørsmål angående denne boken.

- Introduksjon til Påtalemyndigheten
- Ansvarsområder og roller
- Saker og siktelsler
- Etterforskning og bevisvurdering
- Rettsprosess og tiltale
- Samarbeid med politi og andre myndigheter
- Vilkår og prosedyrer ved pågrepelse
- Ransaking og razzia
- Etske retningslinjer og rettssikkerhet
- Evaluering og kvalitetskontroll

- Påtalemyndigheten
- Ransaking og Razzia

Påtalemyndigheten

Kapittel 1: Introduksjon til Påtalemyndigheten

1.1 Hva er Påtalemyndigheten?

Påtalemyndigheten har som hovedoppgave å påtale straffbare forhold. Dette innebærer å lede etterforskningen av saker hvor det mistenkes lovbrudd, samt å avgjøre om det finnes tilstrekkelige bevis til å reise tiltale mot en person. Påtalemyndigheten spiller en nøkkelrolle i rettsprosessen, da de representerer samfunnet og arbeider for å sikre at personer som har begått lovbrudd blir stilt til ansvar. Samtidig har de en plikt til å sikre at etterforskningen og straffesaken gjennomføres på en rettferdig måte, i samsvar med gjeldende lover og rettspraksis. Dette innebærer også å sørge for at de som mistenkes for straffbare handlinger får en rettferdig behandling, og at ingen uskyldig blir tiltalt eller dømt. Gjennom sitt arbeid bidrar påtalemyndigheten til opprettholdelsen av rettssikkerheten i samfunnet.

1.2 Organisasjonens Struktur

Påtalemyndigheten er organisert for å sikre en effektiv behandling av straffesaker, og består av ulike roller som samarbeider for å oppnå dette. Påtale juristene utgjør den største delen av påtalemyndigheten og har ansvar for å håndtere etterforskning, gi juridisk rådgivning til politiet, og beslutte om det skal reises tiltale i mindre og mellomstore straffesaker. De har et tett samarbeid med politiet, der de gir instruksjoner om hvilke etterforskningsskritt som må tas for å samle inn tilstrekkelige bevis. I tillegg til påtale juristene, er det ledere som tar beslutninger i mer komplekse og alvorlige saker. Disse lederne har myndighet til å godkjenne bruk av mer inngripende etterforskningsmetoder, som telefonavlytting og ransaking, og tar ofte beslutninger i saker som har stor samfunnsmessig betydning. Samarbeidet mellom påtalemyndigheten og politiet er avgjørende for en helhetlig etterforskning, og det legges stor vekt på at dette samarbeidet skjer på en strukturert og effektiv måte. Dette sikrer at alvorlige straffesaker blir håndtert riktig og at påtalemyndighetens arbeid holder en høy standard.

Kapittel 2: Ansvarsområder og Roller

2.1 Ansvarsområder

Påtalemyndigheten har flere sentrale ansvarsområder som spiller en viktig rolle i håndteringen av straffesaker. Et av de viktigste ansvarsområdene er å vurdere bevisene som har blitt samlet inn under etterforskningen. De må nøye gjennomgå bevismaterialet og avgjøre om det er tilstrekkelig grunnlag for å sikte en person for en straffbar handling. Dette krever en balansert vurdering, der påtalemyndigheten både må se på styrken og påliteligheten til bevisene som er samlet inn. I tillegg til å vurdere bevisene, har de ansvaret for å sikre at selve etterforskningen utføres på en lovlig og rettferdig måte. Det betyr at de skal sørge for at etterforskningen skjer i henhold til gjeldende lover og rettspraksis, og at den mistenktes rettigheter respekteres underveis. Påtalemyndigheten må også beslutte om en sak skal føres for retten. Denne avgjørelsen baseres på en vurdering av hvor sterke bevisene er og om det er realistisk å oppnå en domfellelse. Ved å vurdere saker grundig bidrar påtalemyndigheten til at bare de sakene med et solid bevisgrunnlag bringes for retten, noe som styrker rettssikkerheten for alle parter.

2.2 Roller i Påtalemyndigheten

Påtalemyndigheten består av ulike roller, hver med sine spesifikke oppgaver og ansvarsområder. En av de mest sentrale rollene er påtale juristen, som har hovedansvaret for å vurdere bevisene som politiet har samlet inn, samt å lede og gi juridisk veiledning under etterforskningen. Påtale juristen fungerer som bindeleddet mellom etterforskerne og de juridiske prosessene, og sikrer at etterforskningen holder seg innenfor lovens rammer. De tar også beslutninger om siktelsler i mindre saker, og sørger for at sakene følges opp på en grundig og strukturert måte.

Lederen for Påtalemyndigheten har en overordnet rolle og har siste ord i avgjørelsen om en sak skal føres for retten. Denne personen må også godkjenne store operasjoner som ransaking og arrestasjoner. Lederen tar de endelige beslutningene i saker som kan ha stor samfunnsmessig betydning, og sikrer at påtalemyndigheten har en tydelig strategi i håndteringen av slike saker. Ved å ha en lederstruktur på dette nivået sikres det at de mest alvorlige avgjørelsene blir tatt med nødvendig erfaring og vurdering.

Kapittel 3: Saker og Siktelsler

3.1 Når skal en sak føres for retten? (når det er nødvendig eller siktede ønsker det?)

En sak skal føres for retten når det er snakk om alvorlige lovbrudd som drap, grov vold, ran, eller omfattende narkotikaforbrytelser. Disse sakene er ofte av en slik karakter at de krever rettslig behandling for å avgjøre skyldspørsmålet og fastsette en passende straff. Påtalemyndigheten vil

vurdere styrken i bevisene som er samlet inn under etterforskningen, og dersom bevisene tydelig viser at et lovbrudd har funnet sted, kan det være grunnlag for å føre saken videre til retten. Dette betyr at saken er såpass alvorlig og bevisene er så klare at det ikke lenger er tilstrekkelig med kun administrative reaksjoner eller bøter. Det er også viktig at retten får mulighet til å høre vitner og vurdere bevisene direkte, noe som gir en mer rettferdig og grundig behandling av saken. På denne måten sikrer man at alvorlige lovbrudd ikke går ustraffet, samtidig som retten får muligheten til å ta en rettferdig avgjørelse basert på de presenterte bevisene.

3.2 Hva er en siktelse?

En siktelse er en formell påstand fra påtalemyndigheten om at en person har begått et lovbrudd. Dette er en juridisk handling som setter i gang prosessen med å føre en straffesak for retten. Når påtalemyndigheten beslutter å utstede en siktelse, betyr det at de mener det foreligger tilstrekkelige bevis for at personen har vært involvert i det påståtte lovbruddet. Siktelsen markerer overgangen fra å være mistenkt til å være siktet, noe som kan ha stor betydning for den mistenktes rettigheter og plikter. Siktede vil ha rett til forsvarer og andre rettigheter under straffesaken, og saken vil ofte gå videre til domstolene for en vurdering av skyldspørsmålet. Det er viktig at påtalemyndigheten kun utsteder siktelse når bevisene er sterke nok til å rettferdiggjøre en slik påstand, for å sikre rettferdig behandling av den siktede.

3.3 Skjellig grunn til mistanke

For at påtalemyndigheten skal kunne utstede en siktelse mot en person, må det foreligge skjellig grunn til mistanke. Dette betyr at det må være en konkret og tilstrekkelig begrunnelse for å tro at personen har begått en straffbar handling. Skjellig grunn til mistanke er et juridisk kriterium som krever at bevisene er mer enn bare mistanker eller løse antagelser; de må indikere en realistisk mulighet for at den siktede kan ha gjort noe ulovlig. Bevisene kan bestå av vitneutsagn som gir troverdig informasjon om hendelsen, overvåkings bilder som viser den siktedes tilstedeværelse på åstedet, eller fysisk bevis som for eksempel DNA eller fingeravtrykk som knytter personen til forbrytelsen. Påtalemyndigheten må gjøre en grundig vurdering av bevismaterialet før de konkluderer med at det er skjellig grunn til mistanke, for å sikre at ingen blir siktet uten rimelig grunnlag. Dette bidrar til å opprettholde rettssikkerheten og tilliten til rettssystemet.

Kapittel 4: Etterforskning og Bevisvurdering

4.1 Ledelse av etterforskning

Påtalemyndigheten har en sentral rolle i å lede etterforskningen av straffesaker, der de

samarbeider tett med politiet for å sikre at etterforskningen gjennomføres på en grundig og rettferdig måte. Det innebærer å gi veiledning til politiet om hvilke bevis som bør innhentes, hvilke vitner som bør avhøres, og hvilke etterforskningsmetoder som skal benyttes. Gjennom dette samarbeidet sørger påtalemyndigheten for at alle relevante bevis blir samlet inn på en lovlig måte, og at etterforskningen følger de formelle prosedyrene som sikrer en rettferdig behandling av den mistenkte. Dette inkluderer også å sørge for at etterforskningen ikke blir unødvendig langvarig og at den blir avsluttet så snart det er tilstrekkelig grunnlag for å fatte en beslutning om tiltale. Denne ledelsesrollen krever juridisk kunnskap og en god forståelse av både beviskrav og rettsprosesser for å sikre en grundig opplysning av saken før den eventuelt tas til retten.

4.2 Bevisvurdering

Bevisvurdering er en av de mest kritiske oppgavene for påtalemyndigheten, og det er avgjørende at dette gjøres grundig for å sikre at kun relevante og troverdige bevis legges frem i retten. Det finnes flere typer bevis som kan brukes i en straffesak. Fysiske bevis inkluderer gjenstander som våpen, fingeravtrykk, DNA, eller annet som direkte kan kobles til en kriminell handling. Vitneutsagn kan gi en beskrivelse av hendelser eller observasjoner som støtter opp under andre bevis. Elektronisk bevis, som telefon logger, e-poster, eller GPS-data, har blitt stadig viktigere i moderne etterforskninger, da de kan gi innblikk i kommunikasjon eller bevegelser rundt tidspunktet for lovbruddet. Det er imidlertid ikke tilstrekkelig at bevisene eksisterer; de må også være troverdige, relevante, og ha blitt innhentet på en lovlig måte for å kunne brukes i rettsprosessen. Bevis som er innhentet gjennom ulovlige metoder, for eksempel uten nødvendig godkjenning fra en dommer, kan ikke benyttes i retten, da dette kan bryte med rettssikkerheten. Påtalemyndigheten må derfor nøye vurdere om bevisene oppfyller de juridiske kravene før de presenteres i retten.

4.3 Godkjenning av etterforskningsskritt

I straffesaker er det ofte nødvendig å gjennomføre spesifikke etterforskningsskritt, som for eksempel ransaking av mistenktes bolig, avhør av sentrale vitner, eller innhenting av elektronisk kommunikasjon. For å sikre at slike tiltak utføres i tråd med loven, må en påtale jurist godkjenne disse stegene, særlig der det kreves en rettslig kjennelse. Dette sikrer at det tas hensyn til den enkeltes rettigheter, som retten til privatliv, samtidig som det gir mulighet for å samle inn nødvendige bevis for å oppklare saken. Når politiet ønsker å gjennomføre en ransaking, må påtale juristen vurdere om det er tilstrekkelig grunnlag, for eksempel om det foreligger skjellig grunn til mistanke og om ransakingen er forholdsmessig i forhold til forbrytelsens alvorlighetsgrad. Avhør av mistenkte må også godkjennes og gjennomføres på en måte som sikrer at rettighetene til de avhørte ivaretas. Dette systemet med godkjenning er viktig for å sikre en balansert etterforskning,

der nødvendige tiltak kan tas uten å krenke rettssikkerheten til involverte parter.

Kapittel 5: Rettsprosess og Tiltale

5.1 Utarbeidelse av Tiltale

Når etterforskningen har samlet tilstrekkelige bevis, blir det påtale juristens ansvar å utarbeide en tiltale. Dette dokumentet er avgjørende i rettsprosessen, da det gir en detaljert beskrivelse av de påståtte lovbruddene den tiltalte står overfor. Tiltalen inneholder en presis formulering av hvilke straffbare handlinger som skal vurderes i retten, med henvisninger til gjeldende lovparagrafer. Påtale juristen må nøye vurdere hvordan bevisene, som vitneutsagn, fysiske bevis, og elektroniske spor, knytter den tiltalte til de spesifikke lovbruddene. Målet er å sørge for at tiltalen er grundig og velbegrunnet, slik at retten får et klart bilde av anklagene. En godt utformet tiltale kan bidra til en mer effektiv rettsprosess ved å presentere sakens omfang på en strukturert og forståelig måte. Dette gir også forsvareren innsikt i hva som må adresseres og forsvares i retten.

5.2 Presentasjon i Retten

I retten spiller påtale juristen en avgjørende rolle som representant for staten og påtalemyndigheten. Dette innebærer å legge frem bevisene på en tydelig og strukturert måte for dommeren og eventuelt juryen, og å argumentere for hvorfor den tiltalte bør anses skyldig. Bevisene kan presenteres gjennom vitneavhør, fremvisning av fysiske bevis som er sikret under etterforskningen, og fremlegging av tekniske bevis som telefon logger eller DNA-spor. Påtale juristen må også forklare hvordan bevisene knyttes sammen for å støtte anklagene, samt adressere eventuelle svakheter i forswarets argumenter. I tillegg til å presentere fakta, må påtalejuristen overbevise retten om at det finnes en rimelig sammenheng mellom bevisene og lovbruddene som er beskrevet i tiltalen. Dette krever både juridisk kompetanse og evnen til å kommunisere komplekse forhold på en forståelig måte. Målet er å oppnå en rettferdig dom basert på en grundig vurdering av bevisene.

5.3 Domfellelse og Anker

Etter at retten har avsagt en dom, har både påtalemyndigheten og den tiltalte rett til å anke saken til en høyere rettsinstans hvis de mener at det har blitt gjort feil i behandlingen av saken. En dom kan ankes på grunnlag av feil i bevisvurderingen, prosedyrer som ikke har blitt fulgt korrekt, eller hvis det er uenighet om straffeutmålingen. For eksempel kan påtalemyndigheten anke en dom hvis de mener at straffen er for mild i forhold til lovbruddets alvorlighet, mens den tiltalte kan anke dersom de mener de er blitt dømt på feil grunnlag eller at straffen er uforholdsmessig streng.

Ankeprosessen innebærer en ny vurdering av saken i en høyere rettsinstans, der bevisene og sakens detaljer gjennomgås på nytt. Dette er en viktig del av rettssikkerheten, da det gir en mulighet for å rette opp eventuelle feil som kan ha påvirket utfallet i første instans.

Ankebehandlingen kan føre til en bekreftelse, endring eller opphevelse av den opprinnelige dommen, avhengig av hva som fremkommer under ny gjennomgang.

Kapittel 6: Samarbeid med Politi og Andre Myndigheter

6.1 Politiets Rolle i Etterforskning

Politiet står for den praktiske gjennomføringen av etterforskningen og utfører en rekke oppgaver som innsamling av bevis, avhør av vitner og mistenkte, og sikring av kriminaltekniske spor. Selv om politiet leder den operasjonelle delen av etterforskningen, skjer dette under veiledning fra påtalemyndigheten. Dette betyr at politiet må sikre at alle tiltak de iverksetter, som ransaking, beslag og overvåkning, følger både lovens rammer og de retningslinjer påtalemyndigheten setter. Politiets etterforskere har også ansvar for å dokumentere alle relevante funn på en måte som gjør det mulig for påtalemyndigheten å vurdere om bevisene er tilstrekkelige til å fremme en tiltale. En tett dialog mellom politiet og påtalemyndigheten bidrar til at etterforskningen blir utført på en grundig og effektiv måte, slik at rettssikkerheten ivaretas.

6.2 Felles Møter og Briefinger

For å sikre en effektiv etterforskning, avholdes det regelmessige møter og briefinger mellom politiet og påtalemyndigheten. Disse møtene gir begge parter mulighet til å utveksle informasjon om sakens framgang, evaluere nye beviser, og diskutere eventuelle utfordringer som oppstår underveis. På møtene kan politiet oppdatere påtalemyndigheten om resultatene av nylige avhør, nye tekniske funn eller andre relevante etterforskningsskritt. Samtidig kan påtalemyndigheten gi tilbakemeldinger, veiledning, og eventuelle pålegg til politiet for å sikre at etterforskningen holder høy juridisk standard. Møtene styrker samarbeidet og sørger for at både politiet og påtalemyndigheten har en felles forståelse av sakens status, noe som igjen øker sjansene for en vellykket prosess i retten.

6.3 Deling av Informasjon

Påtalemyndigheten har ansvar for å sørge for at all relevant informasjon om saken blir delt med politiet, samtidig som de må følge lover og regler knyttet til personvern og etterforskning. Dette kan innebære å gi politiet tilgang til informasjon som kan hjelpe dem i deres etterforskning, som detaljer om mistenktes tidligere lovbrudd eller spesifikke beviskrav for saken. Likevel må

påtalemyndigheten være nøye med hvilke opplysninger som deles, for å unngå brudd på lovgivningen som regulerer behandling av sensitive opplysninger. Denne balansegangen er viktig for å ivareta tilliten til rettssystemet og sikre at både politiet og påtalemyndigheten opererer innenfor lovens rammer, samtidig som de jobber effektivt mot et felles mål om å oppklare straffesaker.

Kapittel 7: Etiske Retningslinjer og Rettssikkerhet

7.1 Upartiskhet

Påtalemyndigheten har en fundamental plikt til å opprettholde upartiskhet i alle faser av arbeidet. Dette innebærer at de må vurdere saken med et nøytralt perspektiv og holde seg strengt til fakta og bevis, uten å la seg påvirke av eksterne faktorer eller press. Påtalemyndigheten skal aldri la personlige meninger, offentlig opinion, mediedekning, eller press fra involverte parter påvirke deres vurderinger og beslutninger. Dette er avgjørende for å bevare rettferdigheten i rettsprosessen og for å sikre at utfallet av en sak kun er basert på det faktiske bevisgrunnlaget. Upartiskhet styrker tilliten til rettssystemet, da alle parter kan stole på at påtalemyndigheten behandler saken rettferdig og etter lovens prinsipper.

7.2 Rettferdig Behandling

Rettferdig behandling er en sentral rettsprinsipp som påtalemyndigheten må ivareta i sitt arbeid. Alle mistenkte og tiltalte har rett til å bli behandlet på en rettferdig måte fra start til slutt i prosessen. Påtalemyndigheten har ansvar for å sikre at alle prosedyrer gjennomføres i henhold til gjeldende lover og regler, og at ingen blir utsatt for vilkårlig eller urimelig behandling. Dette inkluderer å sørge for at rettssakene foregår uten unødvendige forsinkelser og at mistenkte har tilgang til juridisk bistand, samt å opplyse om rettigheter som retten til å tie og retten til å bli informert om anklagene. Rettferdig behandling bidrar til å ivareta mistenktes rettigheter og gir tillit til rettssystemet som helhet.

7.3 Beskyttelse av Menneskerettigheter

Påtalemyndigheten har en forpliktelse til å beskytte menneskerettighetene til alle involverte i en sak, inkludert mistenkte, tiltalte, vitner og ofre. Dette innebærer å følge lovpålagte retningslinjer for behandling av mistenkte under avhør og varetekt, som for eksempel å sikre retten til helsehjelp og retten til juridisk bistand. For vitner og ofre betyr dette blant annet å unngå unødig stress eller frykt som følge av deres deltakelse i etterforskningen. Påtalemyndigheten må også beskytte privatlivet til de involverte, unngå urettmessige inngrep, og sikre at hele prosessen er i samsvar

med nasjonale lover og internasjonale menneskerettighets standarder. Dette bidrar til en rettferdig og respektfull behandling av alle parter, noe som er avgjørende for rettssikkerheten og tilliten til rettssystemet.

Kapittel 8: Evaluering og Kvalitetskontroll

8.1 Evaluering av Saker

Når en sak er avsluttet, er det viktig at påtalemyndigheten tar seg tid til å gjennomføre en grundig evaluering av prosessen og utfallet. Denne evalueringen har som formål å analysere både hva som fungerte godt, og hvilke områder som har potensial for forbedring. Dette kan inkludere en gjennomgang av bevisvurdering, samspill mellom ulike aktører, etterforskningsmetoder, og kvaliteten på sakens fremlegg i retten. En slik evaluering gir påtalemyndigheten verdifulle lærdommer som kan bidra til å styrke framtidige saksforberedelser, identifisere områder der rutiner kan forbedres, og sikre en kontinuerlig profesjonell utvikling for påtale juristene.

8.2 Intern Kontroll

Intern kontroll er en viktig del av påtalemyndighetens arbeid for å sikre kvalitet og pålitelighet i håndteringen av straffesaker. Dette innebærer regelmessige gjennomganger av saksbehandlinger, dokumentasjons praksis, og etterlevelse av gjeldende retningslinjer. Formålet med intern kontroll er å forhindre feil, sikre at arbeidet er i samsvar med lovverk og etiske standarder, og å ivareta rettssikkerheten. Ved å ha et sterkt fokus på intern kontroll, sikrer påtalemyndigheten at alle saker behandles med høy standard og i henhold til vedtatte prosedyrer. Eventuelle mangler eller avvik kan avdekkes tidlig, noe som gir mulighet til rask korrigering og forbedring.

8.3 Tilbakemelding fra Politi og Domstol

For å fremme godt samarbeid og kontinuerlig forbedring, er det avgjørende at påtalemyndigheten mottar tilbakemeldinger fra både politiet og domstolen etter at en sak er avsluttet. Politiet kan gi innsikt i etterforsknings fasen, inkludert hva som fungerte bra og eventuelle utfordringer de møtte, mens domstolens tilbakemeldinger kan gi påtale juristene en forståelse av hvordan saken ble presentert og vurdert i retten. Denne tilbakemeldingen bidrar til å forbedre kommunikasjon, effektivitet og forståelse mellom aktørene, og legger grunnlaget for et smidig og produktivt samarbeid som gagnar rettssystemet som helhet.

Ransaking og Razzia

Politiet kan søke om tillatelse til ransaking fra Oslo tingrett, hvor søknaden må godkjennes og signeres av påtalemyndigheten. Unntaket fra dette kravet er i tilfeller hvor det foreligger "ferske spor", som gir politiet rett til å gjennomføre razzia uten forhåndsgodkjenning fra domstolene. Ferske spor refererer til konkrete og tidsnære bevis eller omstendigheter som knytter en person eller et sted direkte til en straffbar handling og krever umiddelbar handling for å forhindre skade, unndragelse, eller bevisforspillelse.

Ferske spor: Definisjon og eksempler

Ferske spor skal forstås som situasjoner hvor politiet har umiddelbar og direkte informasjon om pågående eller nylig gjennomførte straffbare handlinger. Slike spor kan inkludere, men er ikke begrenset til:

1. Visuell observasjon av forbrytelsen eller dens ettervirkninger:
2. Politiet ser en person fysisk flykte fra åstedet for en alvorlig forbrytelse, for eksempel etter et ran, voldshandling eller mord.
3. En åpenbar forbindelse mellom en person og et funn på åstedet, som blodspor eller fingeravtrykk.

Ferske vitneobservasjoner:

1. Vitner på stedet rapporterer at de har sett en person forlate åstedet umiddelbart etter en forbrytelse, og politiet mottar denne informasjonen i sanntid.

2. Vitneutsagn som beskriver spesifikke handlinger som peker direkte på en mistenkt, for eksempel å ha sett vedkommende skjule gjenstander eller våpen i en bestemt bygning.

Flukt og gjemsel:

1. En person forsøker å unndra seg pågripelse ved å løpe fra politiet umiddelbart etter å ha blitt konfrontert i forbindelse med en kriminell handling.
2. Mistenkte blir observert å løpe inn i en bygning, hvor politiet har rimelig grunn til å tro at bevis eller medskyldige befinner seg.

Nødssituasjoner som involverer fare for liv eller eiendom:

Politiet har informasjon om en pågående voldshendelse, gisselsituasjon eller andre alvorlige forbrytelser hvor menneskers liv eller sikkerhet er i fare, og det er nødvendig med umiddelbar inngripen for å forhindre skade.

1. Indikasjoner på at farlige materialer som våpen, narkotika eller sprengstoff oppbevares på stedet, og det er risiko for at de kan brukes innen kort tid.
2. Vilkår for razzia basert på ferske spor

Før en ransaking kan gjennomføres uten dommergodkjennelse på grunnlag av ferske spor, må følgende betingelser være oppfylt:

1. Tidsnærhet: De ferske sporene må være knyttet til en nylig eller pågående kriminell handling, og det må være en klar og umiddelbar sammenheng mellom handlingen og personen eller stedet som skal ransakes.

1. Proporsjonalitet: Inngrepet må stå i forhold til den forbrytelsen som mistenkes.

Alvorlighetsgraden av forbrytelsen er avgjørende for å rettferdiggjøre en rask razzia uten forhåndsgodkjenning. Mindre forbrytelser vil normalt ikke kvalifisere for bruk av denne unntaksregelen.

1. Rettferdighet og dokumentasjon: Politiet må kunne begrunne sin beslutning om å utføre razzia uten dommergodkjenning med en skriftlig rapport etter at ransakingen er utført. Rapporten skal inneholde detaljer om de ferske sporene, tidspunkt for observasjonene, og hvordan disse sporene knyttet mistenkte eller stedet til forbrytelsen.

Gjennomføring av razzia

Tilstedeværelse av den mistenkte: Personen som står overfor en razzia, skal alltid være til stede under ransakingen, med mindre det er fare for liv eller sikkerhet.

En sjanse til gjennomføring: Etter godkjenning av en razzia, har politiet én sjanse til å gjennomføre den. Dersom razziaen mislykkes, må politiet enten søke om en ny tillatelse med en klar forbedring av operasjonsplanen eller vente til det er nye bevisgrunnlag.

Unntak for spesielle omstendigheter: Politiet kan i spesielle tilfeller, som ved pågående terrortrusler, søke om en utsettelse av razziaen for å bedre kontrollere situasjonen eller oppnå bedre resultater. Dette må begrunnes med en konkret analyse av hvorfor razziaen vil gi et annet resultat ved senere gjennomføring.

Post-razziarapport

Etter gjennomført razzia, spesielt de som er utført uten dommergodkjenning på grunnlag av ferske spor, skal en grundig rapport skrives innen 24 timer. Rapporten skal inneholde:

1. En detaljert redegjørelse for hva som ble funnet under ransakingen.
2. Beskrivelse av hvordan de ferske sporene førte til beslutningen om razzia.
3. Eventuelle bevis beslaglagt under ransakingen, samt hvordan de ble håndtert i tråd med gjeldende lovverk.
4. Feil ved dokumentasjon eller manglende rapportering kan føre til at bevisene blir kjent ugyldige, og politiet kan holdes ansvarlig for ulovlige inngrep.